

ಪೆದ್ದ ಜಾಳಿನಾಂದ!

ಒಂದು ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುರುಕುಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಾಡಿನ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಸೋಮಾರಿಗಳನ್ನು ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತು ಕೇಳದ ಉಡಾಳರು, ಪೆದ್ದರನ್ನು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಯಾವಾಗಲೂ ಮಂಕಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಜಗನ್ನಾಥನನ್ನು ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರು ಈ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ತಂದು ಸೇರಿಸಿ ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ 'ನಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಉಡಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೀವಿ ಸ್ವಾಮಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಗುರುಗಳು ನಗುತ್ತ ಆಗಲಿ ಎಂದರು.

ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ಮಂಜಾನೆ 4ಕ್ಕೆ ಏಳಬೇಕು. ನಂತರ ತಣ್ಣೀರು ಸ್ನಾನ. ಆಮೇಲೆ ಯೋಗ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೋ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸೇರಿದ ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಈ ಕಟ್ಟಳೆ ಬದುಕಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೇಳದೆ, ಕೇಳದೆ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಬಡತನದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಅದಮ್ಯ ಉತ್ಸಾಹವಿರುವವರು ಖುಷಿಯಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ನಮ್ಮ ಕರ್ಮವೆಂದು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಗನ್ನಾಥನು ಅಲ್ಲಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ.

ಗುರುಗಳು ಅವರವರ ಬುದ್ಧಿಮಟ್ಟ, ಶಕ್ತಿ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಆಧರಿಸಿ ದೈಹಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಗನ್ನಾಥ ಪೆದ್ದನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತಮ್ಮ

ಸೇವೆಗೆ ನಿಯೋಜಿಸಿಕೊಂಡರು. ಪೂಜೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಹೂ-ಪತ್ರ ತರುವುದು, ನೀರು ಕಾಯಿಸುವುದು ಅವನ ಕಾರ್ಯಕ.

ದಿನಗಳಂತೆ ಗುರುಗಳ ಮಗಳು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದಳು. ಸೂಕ್ತವಾದ ವರ ಹುಡುಕುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೆಂಡತಿ ನೆನಪಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಗುರುಗಳು ಚಿಂತಿತರಾದರು. ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಪನ್ಮೂಲವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕೊರಗಿದರು. ಮರುದಿನ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯಂದಿರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದು 'ನೋಡಿ ಶಿಷ್ಯರೆ, ನಿಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು' ಎಂದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಆಯಿತು ಎಂದರು. ಗುರುಗಳೇ ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದರು.

'ನೋಡ್ರಪ್ಪ, ನಾನು ಬಡವ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹಣವಿಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಹಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ನಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಿಂದ ದುಡಿದು ಮದುವೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ತನ್ನಿ' ಎಂದರು. 'ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ, ಆದರೆ ಒಟ್ಟಿನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು' ಎಂದರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು ಬೆಪ್ಪ ಜಗನ್ನಾಥನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕರು. ಇವರು ಯಾಕೆ ನಕ್ಕರೆಂದು ಜಗನ್ನಾಥನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತಾನೂ ಅವರೊಡನೆ ಹೊರಟಿದ್ದ. ಗುರುಗಳು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿ 'ಜಗನ್ನಾಥ ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ. ನೀನು ಹೋದರೆ ಏನು ತರಬಲ್ಲೆ? ಇಲ್ಲೆ ಇದ್ದು ಸೇವೆಮಾಡು ಸಾಕು' ಎಂದರು.